

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

Nový rok: V Ježišovom mene (1. 1. 2018 Levice)

Zj 22, 13

Ja som Alfa i Omega, Prvý i Posledný, Počiatok i Koniec.

Bratia a sestry

Novým kalendárnym rokom 2018 sme vstúpili do nového časového obdobia. Počas celého minulého roku sme si ako evanjelici na celom svete pripomínali 500. výročie svetovej reformácie Dr. Martina Luthera. Všetky tie spomienkové oslavy sa už skončili a my sme vstúpili dnes do 501. roku od svetovej reformácie. Toto nové obdobie akoby nám chcelo sústrediť pohľad do budúcnosti. Minulý rok sme sa hlavne sústredili na to, čo to znamenalo byť evanjelikom v minulosti. Bolo to celkom správne, pretože každá budova potrebuje dobrý základ. Rovnako aj cirkev má svoj základ, ktorým sa stávajú jej dejiny, jej história. Pritom základným uholným kameňom cirkvi je samotný Pán Ježiš Kristus, na ktorom je založená celá kresťanská cirkev. Počnúc týmto novým rokom, 501. rokom od svetovej reformácie budeme svoj zrak sústreďovať na prítomnosť a na budúcnosť. Budeme si klásť otázky typu: „Čo to znamená byť evanjelikom v 21. storočí? Ako v tomto storočí môže naša cirkev niesť evanjelium Pána Ježiša Krista na Slovensku?“

Dôraz musí byť v prvom rade položený na našu osobnú vieru v Ježiša Krista, od tej sa odvíja celý život cirkvi. Tento náš život musí byť natoľko príťažlivým a natoľko sa odlišovať od života nekresťanov, že sa stane svedectvom a svetlom tomuto svetu. Pretože služby Božie neprebiehajú iba v nedeľu v kostole, ale vo svojej podstate začínajú až po východe z kostola a pokračujú počas celého týždňa. Ak je Kristus v strede môjho života, túžim s Ním žiť aj počas celého týždňa.

Dnešný svet je vo veľkej miere poznačený individualizmom, podobne sa akoby chápala aj naša viera. Dnes je moderné hovoriť, že veď nemusím chodiť do kostola, stačí, že verím v Pána Boha aj doma. Akoby pre niektorých ľudí cirkevný zbor a samotná cirkev stratili význam. Cirkev teda musí byť v dnešnej dobe akýmsi pomocníkom, ktorý pomáha jednotlivcom pri hľadaní ich viery a samozrejme musí byť aj spoločenstvom, kde človek svoju vieru prežíva a zdieľa s inými. S mnohými ľuďmi sa stretneme iba vtedy, keď prídu s prosbou o sobáš, krst, alebo pohreb. Práve tu je našou úlohou, ukázať týmto ľuďom, o čom je cirkev a ako taká cirkev funguje.

Mnohí ľudia majú dnes skreslený pohľad na cirkev. Myslia si, že je to akýsi stredoveký skanzen príkazov a zákazov. Rozšírená je predstava, že kresťan je človek, ktorý sa tvári pobožne, sedí kdesi v kostolnej lavici a v podstate sa na niečo iba hrá. Niektorí sú potom príjemne prekvapení, keď sa zúčastnia našich rôznych aktivít, či je to zborový deň, alebo tábory pre deti a podobne. Toto je našou šancou ukázať ľuďom, že kresťan 21. storočia je obyčajným človekom, ktorý sa vie aj radowať, aj smiať. Som rád, že aj v posledné roky boli takí ľudia, ktorí prišli týmto spôsobom do nášho zboru.

Ďalšou našou úlohou je pochopiť význam služieb Božích v 21. storočí. Opäť sa stáva, že niekedy na ne prídu ľudia, ktorí do kostola inak nechodia. Deje sa tak po pohrebe, alebo pri nejakom výročí v rodine. Zrazu sa tu ocitnú medzi nami a pozorne vnímajú, čo sa okolo nich deje.

Pre moderného človeka nie je zaujímavé, ak zvesť Božieho slova obsahuje všeobecné pravdy, ktoré nie sú dosvedčené vlastnou skúsenosťou viery. Preto sa vždy snažím o to, aby aspoň niekedy na službách Božích zazneli aj svedectvá viery. Ako sa Boh dotkol života konkrétneho človeka či už doma, alebo na nejakej kresťanskej konferencii. Osobné svedectvo viery je veľmi dôležité. Je veľmi dobré, ak sa do bohoslužobného života zapája čo najväčšie množstvo ľudí. Či rôznymi vystúpeniami počas sviatkov, alebo čítaním epištol, či pomocou pri prisluhovaní sviatosti Večere Pánovej. Treba nám ďalej hľadať možnosti, ako by sme do bohoslužobného rámca zapojili aj ďalšie prvky, ktoré nás ešte viac aktivizujú. Hľadáme spolu aj nové spôsoby práce, pretože spôsoby, ktoré fungovali pred 100 rokmi v dnešnom dynamicky meniacom sa svete, už nefungujú. Ak ľudia budú počuť zvesť, ktorá jasne hovorí do ich potrieb života, potom bude Pán Boh pridávať zachránených ľudí pre kráľovstvo nebeské.

Som rád, že nám v zbere fungujú mnohé spoločenstvá a to počnúc od tých najmenších generácií až po tie najstaršie. Potrebné je, aby sa prejavy našej viery nescvrkli na nedeľné chrámové zhromaždenie, ale aby sme si podľa možnosti vybrali niektoré spoločenstvo, skupinku počas týždňa, kde by sme hlbšie vnímali rozmer viery. Tu je priestor vzájomne sa ako zbor budovať aj prostredníctvom takýchto malých spoločenstiev.

Je dobré, ak prichádzame aj na cirkevné brigády pri upratovaní okolo kostola, či vnútri. Nikdy sa totiž ľudia nespoznajú lepšie, ako pri spoločnej práci. Pokiaľ pracujeme na údržbe Božích vecí, o to je táto práca dôležitejšia a požehnanejšia.

Dôležitým prejavom viery sú modlitby. Akoby sme sa museli nanovo pýtať s učeníkmi Pána Ježiša: „Pane, nauč nás modliť sa.“ Preto je dôležité, aby každý z nás žil počas dňa aj doma na svojich osobných modlitbách. Ak sme veriaci manželia, je správne, ak sa dokážeme spolu modlievať. Ak máme aj deti, je dobré ak fungujeme na modlitbách ako celá rodina. Ak sa toto naučíme, nebudú nám robiť problémy modlitby v cirkvi. Modlitba za tých, ktorí sú predstavení vo viere. Modlitby za pracovníkov, za chorých, biednych a podobne. Modlitby za každého človeka. Modlitby sú ako čerstvý prúd vzduchu, ktorý potom bude pravidelne osviežovať naše duchovné spoločenstvo.

Ďalej si musíme dávať na falošných prorokov, ktorí by chceli oslabiť našu vieru. V prvom rade byť evanjelikmi aj po 500 rokoch je dôležité. To nie sú iba stredoveké teologické spory, ktoré sú dávno minulosťou. Mnohé deformácie pretrvávajú dodnes, preto naša opodstatnenosť ako evanjelikov aj na Slovensku je skutočne oprávnená. Základom viery je Božie slovo, za ktoré sa môžeme kedykoľvek postaviť. Pretože to, čo sa s ním nedá zlúčiť, je falošné učenie.

Dnešná doba je plná rôznych duchovných prúdov. Zvlášť naše Levice sú takým babylonom rôznych duchovných prúdov a učení, v ktorých sa človek niekedy ťažko vyzná. Preto je úlohou nás, ktorí stojíme na hradbách Siona dávať pozor na nepriateľa. Ten niekedy prichádza v ovčom rúchu, ale jeho podstata je byť dravým vlkom, škodiť a zabíjať. V minulý rok som si to zvlášť uvedomil, keď som rozmýšľal o duchovných aktivitách na tento kalendárny rok. Jednalo sa o človeka, ktorý sa obrátil k Bohu a teraz chodí a káže evanjelium. Všade kde príde, je nabitý a ľudia sa zaujímajú o to, čo hovorí. Preto som rozmýšľal, že by sme ho mohli pozvať aj k nám do zboru. Ale následne som sa rozprával s ľuďmi, ktorí ho už zažili. Hovorili, že všade kde prišiel, zanechával po sebe rozdelenia, nepokoj a problémy. Preto som sa rozhodol, že ak by tento človek mal medzi nami spôsobiť zlé veci, určite ho pozývať nebudeme. Skutočne sa teda musíme mať na pozore, diabol prichádza aj pod rúškom anjela svetla.

Pán Ježiš Kristus sa nám predstavuje v Biblii ako Alfa a Omega, počiatok i koniec. Pretože Nová zmluva bola napísaná v gréčtine, kde je Alfa prvé písmeno a omega posledné písmeno gréckej abecedy. Akoby nám dnes povedal: „Ja som A a Z, začiatok a koniec.“ Jedine v Ňom je zmysel nášho života, jeho plnosť.

Neviem, čo nás všetko čaká v tomto novom roku, cez čo budeme prechádzať ako jednotlivci, ako rodiny, ako cirkev, ako spoločenstvo evanjelikov v Leviciach. Ale viem, že Pán Ježiš nás neopustí a nenechá nás odkázaných samých na seba. Preto je dobré, ak cirkev bude miestom, kde vždy môžeme prísť. Ak sme smutní, duchovne načerpáme. Ak sme radostní, podelíme sa s touto radosťou. Podľa svojich možností pomôcť na tej Božej vinici, ako sa nám dá. Cirkev – to sme my všetci a naše spoločenstvo bude také, ako sa postavíme k veciam viery. Nech nás Boh vedie aj v tejto modernej dobe, aby sme sa mohli vždy zorientovať a vedieť, kde je naše miesto a v čom spočíva naša úloha. Nech je Pán Boh vždy našu múdrosťou a pomocou. AMEN.